

велъ по прокламацията на Паскевича, за да подкрепи Русия въ единъ моментъ, когато четири велики християнски сили се били вдигнали, за да бранятъ варварския турски народъ. Всички българи тогава биха изпаднали въ положението на гърцитъ следъ 1821 г. и биха изплащали прескъпо или въ Русия или въ Турция заблудата си, сподъляйки страшнитъ изпитания било на забъгналитъ, било на останалитъ дома си сънародници.

6. ОБЩОТО НАРОДНО ЕДИНЕНИЕ КАТО ЗАЛОГЪ ЗА УСПѢХЪ. — Поукитъ отъ всичко това занимаватъ живо Селимински, когато той мисли за бждащето на народа си. Неотвратимо се налага на добритъ наблюдатели, пише той, че който служи искрено на Русия ще си изтегли жестоко. Това би трѣбвало да се знае и отъ проф. Погодина, който тѣй ревностно е препоръчвалъ на императора славянитъ въ Турция като естествени съюзници на Русия. Но българитъ, които се завръщатъ отъ Русия, ще разгласяватъ навредъ жестокия си опитъ тамъ, и това не ще засегне виновнитъ чиновници, а невинното по тая точка правителство. И Селимински припомня древната максима на Изократа: „Когато бждешъ начело на управлението, не си служи съ порочни чиновници, понеже върху тебъ ще се стоварятъ грѣшкитъ“. И той пожелава: „Ако, следователно, руското правителство се грижи за своето добро име предъ външнитъ народи, то би трѣбвало да изглади разгласяваното вече негодувание противъ поведението на чиновницитъ си.“ Къмъ самитъ българи пъкъ, добили въ Русия утеха, „каквато се прави на просяцитъ“, той се обръща съ съветъ, да не се заблуждаватъ съ праздни идеи, а да изучаватъ и анализуватъ отношенията си къмъ Русия и другитъ народи, за да намѣрятъ правилния си пжтъ въ другъ подобенъ случай.

Пожелания на историкъ и политикъ, който вижда проницателно, сѣди по опитъ и напжтва мждро. Незнанието или неразбирането на истинитъ, които Селимински разкрива по този случай — и за които говоримъ по-нататкъ — е коствало и по-късно твърде скжпо на българския народъ.

Търсейки изходъ отъ тежкото положение и отъ толкова нещастни слабости на народа ни, Селимински идва въ края на